

Sygn. akt III AUa 1645/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Rodak

Sędziowie: SSA Mirosław Godlewski (spr.)

del. SSO Karol Kotyński

Protokolant: st.sekr.sądowy Kamila Tomasik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 marca 2018 r. w Ł.

sprawy P. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o emeryturę

na skutek apelacji P. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 8 listopada 2016 r. sygn. akt VI U 1549/15,

oddala apelację.

Sygn. akt III AU a 1645/16

UZASADNIENIE

P. G. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 27 listopada 2015 r. odmawiającej prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

W odwołaniu wniósł o zaliczenie pracy w warunkach szczególnych w okresach: od 13 maja 1985 r. do 14 sierpnia 1985 r. i od 1 maja 1986 r. do 9 listopada 1990 r., na stanowisku montera-spawacza w Przedsiębiorstwie (...) w W., dalej od 15 sierpnia 1985 r. do 30 kwietnia 1986 r., od 19 listopada 1990 r. do 15 marca 1991 r. oraz od 1 czerwca 1994 r. do 31 lipca 1995 r. na stanowisku montera i spawacza-montera w Przedsiębiorstwie (...) w W., następnie od 18 marca 1991 r. do 5 września 1992 r. na stanowisku spawacza-montera w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) Sp. z o.o. w W..

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, gdyż w jego ocenie wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Nie przedłożył bowiem świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 listopada 2016 r., sygn. akt VI U 1549/15, Sąd Okręgowy w Płocku oddalił odwołanie P. G..

Rozstrzygnięcie powyższe poprzedziły następujące ustalenia faktyczne i prawne:

P. G. w listopadzie 2015 r. złożył wniosek o emeryturę. Był członkiem OFE i złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa. Wiek 60 lat osiągnął w dniu 11 marca 2015 r.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udowodnił okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze co najmniej 25 lat oraz okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 10 lat, 8 miesięcy i 10 dni, od 1 września 1973 r. do 31 maja 1984 r. w P. Stoczni (...) na stanowisku montera kadłubów okrętowych.

Odwołujący pracował od 13 maja 1985 r. do 14 sierpnia 1985 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W. na stanowisku spawacza-montera. Było to przedsiębiorstwo z branży budowlanej. Zajmowało się budową rurociągów ciepłowniczych i budową konstrukcji na estakadach.

Następnie wnioskodawca pracował od 15 sierpnia 1985 r. do 30 kwietnia 1986 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W. na stanowisku montera-spawacza.

Od 1 maja 1986 r. do 9 listopada 1990 r. odwołujący był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w W. na stanowisku montera-spawacza. Wnioskodawca przygotowywał dla spawaczy rurociągi, estakady, a następnie spawacze spawali złożone elementy. Przygotowywanie odbywało się na poziomie „zero” lub na estakadach. Odwołujący zajmował się dopasowywaniem elementów, składaniem, łączył je palnikiem gazowym, wyrównywał styki szlifierką. Pracował też przy montażu rurociągów w głębokich wykopach, przygotowywał styki do spawania, następnie spawacze zajmowali się spawaniem całych elementów.

Od 19 listopada 1990 r. do 15 marca 1991 r. odwołujący pracował w Przedsiębiorstwie (...) w W. na stanowisku montera, gdzie zajmował się montażem i spawaniem rurociągów. Pracę wykonywał na poziomie „zero” i w głębokich wykopach.

Od 18 marca 1991 r. do 5 września 1992 r. wnioskodawca kontynuował pracę montera-spawacza w (...) Sp. z o.o. w W., od 1 czerwca 1994 r. do 31 lipca 1995 r. w PZ (...) w W.. Wykonywał tożsame prace co w poprzednich przedsiębiorstwach.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS oraz aktach osobowych ze spornych zakładów pracy, a także zeznań świadków M. K., M. P. i zeznań wnioskodawcy.

W sprawie spornym był charakter zatrudnienia wnioskodawcy od 13 maja 1985 r. do 31 lipca 1995 r. kolejno w Przedsiębiorstwie (...) w W., Przedsiębiorstwie (...) w W. oraz (...) Sp. z o.o. w W.. Sąd pierwszej instancji ocenił, że w świetle angaży znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy wynika, że był on zatrudniony w tych zakładach na stanowiskach montera i montera-spawacza. Odwołujący wykonywał w każdym z tych przedsiębiorstw podobną pracę polegającą na montowaniu elementów rurociągów, łączenia styków palnikiem gazowym, wyrównywaniu szlifierką, dalej przekazywał je spawaczom do spawania. Wnioskodawca sam przyznał na rozprawie w dniu 23 czerwca 2016 r., że zajmował się spawaniem i montażem. Powyższe okoliczności wskazują, że nie pracował w charakterze spawacza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonywał także prace monterskie.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji doszedł do przekonania, iż odwołanie P. G. nie zasługuje na uwzględnienie. Czyniąc rozważania prawne Sąd ten przywołał treść art. 184 i art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, które to unormowania prawne traktują o przesłankach nabycia wcześniejszych praw emerytalnych, dochodząc do konstatacji, iż wnioskodawca nie spełnił wszystkich przesłanek przyznania mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, albowiem w spornych okresach zatrudnienia nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach, a tym samym nie spełnił przesłanki stażu szczególnego.

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego na okoliczność zatrudnienia odwołującego w trzech spornych zakładach: od 13 maja 1985 r. do 14 sierpnia 1985 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W., od 15 sierpnia 1985 r. do 30 kwietnia 1986 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W., od 1 maja 1986 r. do 9 listopada 1990 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W., od 18 marca 1991 r. do 5 września 1992 r. w (...) Sp. z o.o. w W., od 1 czerwca 1994 r. do 31 lipca 1995 r. w PZ (...) w W. wynika bowiem, że nie wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac polegających na spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym zgodnie z wykazem A, dział XIV „Prace różne”, poz. 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., a zatem nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Z tych przyczyn Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku wywiódł wnioskodawca zaskarżając go w całości. Niniejszemu rozstrzygnięciu zarzucił naruszenie:

1. przepisów postępowania, tj.

a. art. 233, 231 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego tj. zeznań świadków, przesłuchania wnioskodawcy w zakresie odnoszącym się do prac monterskich wykonywanych przez niego, prowadzący Sąd do wniosku, że ubezpieczony w spornych okresach w ramach zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w W., Przedsiębiorstwie (...) w W. i (...) Sp. z o.o. w W., wykonując prace monterskie obok prac związanych ze spawaniem, nie świadczył pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, gdy tymczasem świadczył pracę na stanowiskach: monter i monter-spawacz faktycznie wykonując czynności wymienione w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, dział XIV „Prace różne”, poz. 12, tj. prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym, oraz dział V „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, poz. 1 – roboty wodnokanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach i poz. 5 – prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokościach,

b. art. 231 i 232 k.p.c. przez uznanie za nieudowodnione, że ubezpieczony w spornym czasie pracował na stanowiskach i wykonywał prace (stale i w pełnym wymiarze czasu pracy) w szczególnych warunkach, pomimo potwierdzenia tego przez wzajemnie się uzupełniające się zeznania świadków, twierdzenia wnioskodawcy oraz dokumenty zgromadzone w aktach ZUS oraz aktach osobowych ze spornych zakładów pracy,

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 184 ust. 1 i 2, art. 32 ust. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez:

a. ich niewłaściwe zastosowanie prowadzące do oddalenia odwołania od decyzji ZUS odmawiającej Wnioskodawcy przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku pomimo, że wnioskodawca spełnił ogólne przesłanki do ustalenia prawa do wcześniejszej emerytury i wykonywał prace wymienione w wykazie A do rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy będąc zatrudniony w spornych okresach w Przedsiębiorstwie (...) w W., Przedsiębiorstwie (...) w W. i (...) Sp. z o.o. w W.,

b. poprzez błędną wykładnię pojęcia „wykonywanie pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy” przy łączonych stanowiskach pracy, przejawiającą się w uznaniu za pracę w szczególnych warunkach tej, dla której pełny wymiar czasu pracy wyczerpywałby tylko jeden rodzaj pracy w szczególnych warunkach, którą pracownik wykonywał stale w zatrudnieniu.

W umotywowaniu powyższych zarzutów apelujący podniósł, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż (...) jako firma budowlana zajmowała się wodociągami i estakadami, a montaż wykonywany przez odwołującego odbywał się w głębokich wykopach lub na estakadach, co świadczy o wyczerpaniu zakresu czynności określonych w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego (...). dział V „W budownictwie i przemyśle materiałów

budowlanych”, poz. 1 – roboty wodnokanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach oraz poz. 5 – prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokościach. Zdaniem strony skarżącej okoliczność, iż wnioskodawca wykonywał pewne prace na poziomie „zero” nie odbiera jego zatrudnieniu charakteru pracy w warunkach szczególnych. Z zasad logiki i doświadczenia życiowego wynika, że na poziomie „zero” można również wykonywać pewne prace wstępne i przygotowawcze do pracy na wysokości nieodzownie związane z montażem konstrukcji stalowych lub w głębokich wykopach przy budowie rurociągów. W tym wypadku, w ocenie apelanta, należy uznać, że składają się one na większą całość dającą się zakwalifikować pod odpowiednią pozycję załącznika. Na poparcie swojego stanowiska przytoczył pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r. (II UK 233/11), w świetle którego jeśli czynności wykonywane w warunkach nienarządzających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny w stosunku do czynności podstawowych kwalifikowanych jako praca w szczególnych warunkach, to nie ma podstaw, aby tej pracy nie zaliczać do okresu uprawniającego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Zdaniem apelanta, jego twierdzenia znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach świadka M. P., który w latach 1986-1992 pracował w spornych zakładach pracy i w jego odbiorze czynności faktycznie wykonywane przez odwołującego przeważnie wiązały się z pracami przy spawaniu. Zeznania świadków korespondują zaś z dokumentami znajdującymi się w aktach sprawy, oznaczonymi jako świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach, wedle których wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał „prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym” oraz „roboty wodnokanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach”. Tym samym, ustalenia Sądu pierwszej instancji są sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym, w następstwie czego nieprawidłowo zastosowano prawo materialne.

W świetle powyższego skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji ZUS i przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym od dnia złożenia wniosku i zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Ponadto, na podstawie art. 382 w zw. z art. 241 k.p.c. apelujący wniósł o uzupełnienie postępowania dowodowego poprzez przeprowadzenie dowodu z przesłuchania wnioskodawcy oraz zeznań świadka B. K. na okoliczność rodzaju faktycznie wykonywanych przez P. G. czynności we wskazanych spornych okresach, proporcji, w jakich odwołujący wykonywał poszczególne czynności przy montażu i spawaniu oraz wykonywania pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Jednocześnie wskazano, że przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka B. K. przed Sądem pierwszej instancji nie było możliwe, ponieważ w dniu rozprawy tj. w 23 czerwca 2016 r., kiedy został wezwany w charakterze świadka, przebywał za granicą.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W sprawie bezspornym jest, że ubezpieczony dochodzi prawa do emerytury z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz, że spełnił on przesłanki stażu ogólnego, wieku oraz na datę decyzji nie pozostawał w zatrudnieniu. Był członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego jednak za pośrednictwem ZUS złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody budżetu państwa. Sporne pozostawało zatem spełnienie przesłanki stażu szczególnego wynoszącej stosownie do treści art. 184 ust. 1 przywołanej ustawy w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze – co najmniej 15 lat. Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do stażu szczególnego pracy 10 lat, 8 miesięcy i 10 dni (od 1 września 1973 r. do 31 maja 1984 r.) przepracowane w P. Stoczni (...) na stanowisku monter kadłubów okrętowych, nie uwzględnił zaś zatrudnienia odwołującego w trzech spornych zakładach w okresach: od 13 maja 1985 r. do 14 sierpnia 1985 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W., od 15 sierpnia 1985 r. do 30 kwietnia 1986 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W., od 1 maja 1986 r. do 9 listopada 1990 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W., od 18 marca 1991 r. do 5 września 1992 r. w (...) Sp. z

o.o. w W., od 1 czerwca 1994 r. do 31 lipca 1995 r. w PZ (...) w W.. Choć powyższe okresy pracy wnioskodawcy zostały potwierdzone świadectwami pracy w szczególnych warunkach, to jednak ZUS zakwestionował je jako niespełniające warunków formalnych (zostały podpisane przez osoby nieuprawnione do wystawiania tego rodzaju dokumentów).

W postępowaniu sądowym odwołujący, wobec braku ograniczeń dowodowych obowiązujących przed organem rentowym, fakt wykonywania pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu cyt. wyżej przepisów w ww. spornych okresach wykazywał poprzez dowody z zeznań świadków, jak też własne zeznania.

Jak wskazał w toku postępowania pierwszoinstancyjnego sam odwołujący, we wszystkich trzech zakładach pracy, zajmujących się budową rurociągów ciepłowniczych i konstrukcji na estakadach, w spornych okresach wykonywał praktycznie roboty polegające na demontażu starego rurociągu, następnie montażu nowego rurociągu i spawanie. Zarówno montaż, jak i spawanie wykonywał też w głębokich wykopach. Już z powyższego tylko w ocenie Sądu Apelacyjnego wynika, że praca wnioskodawcy przy budowie rurociągów nie odbywała się wyłącznie „w głębokich wykopach”, tj. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (wedle imperatywnego wymagania wynikającego z poz. 1 wykazu A działu V załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.), zaś to od wypełnienia tego szczególnego warunku zatrudnienia ustawodawca uzależniał cechę (przymiot) szczególnego charakteru wykonywanych robót wodnokanalizacyjnych oraz przy budowie rurociągów dla potrzeb ustalenia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym. Na podstawie przytoczonych wyżej zeznań odwołującego nieuzasadnionym byłoby także uznanie, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał on w spornych okresach prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym określone pod poz. 12 wykazu A działu XIV „Prace różne” załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., bowiem jak sam przyznał, wykonywał nie tylko obowiązki spawacza, ale także monter – demontując stare i montując nowe rurociągi. Ponadto, jak wynika z zeznań świadka M. K., który pracował razem z odwołującym w firmach (...) i (...), to właśnie czynności spawalnicze wnioskodawca wykonywał raczej okazjonalnie. Świadek ten określił P. G. jako pracownika uniwersalnego, który przygotowywał dla spawaczy rurociągi, estakady (następnie spawane przez spawaczy), a przygotowanie to odbywało się na budowie na poziomie „zero” lub na estakadach. Zdarzało się, że ubezpieczony pracował też w głębokich wykopach, kiedy rurociąg był już gotowy lub montaż odbywał się poniżej poziomu „zero” (przy montażu w wykopie przygotowywał styki do spawania). Gdy natomiast brakowało spawaczy, to odwołujący również spawał. Dodatkowo, relacja świadka K., podobnie jak samego wnioskodawcy przekonuje, iż nie pracował on w pełnym wymiarze czasu pracy nie tylko w głębokich wykopach, ale i przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości, które to prace wskazano pod poz. 5 wykazu A działu V „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych” załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Do podobnych konkluzji na temat prac rzeczywiście wykonywanych przez odwołującego w spornych okresach zasadniczo przywodzą również zeznania świadka M. P., choć ocenić należy je jako mniej precyzyjne i konkretne w zestawieniu z zeznaniami świadka M. K., co jednakowoż nie stoi na przeszkodzie uznania ich za wiarygodne.

W świetle powyższej analizy przez Sąd Apelacyjny osobowego materiału dowodowego zgromadzonego przed Sądem pierwszej instancji, stwierdzić trzeba, że zarzuty apelacji nie znajdują oparcia w tychże dowodach. I choć Sąd odwoławczy podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2012 r. (II UK 103/11), że pracownik, który wykonywał łącznie różne rodzaje pracy w szczególnych warunkach (wymienione w załączniku do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – wykaz A – Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jest uprawniony do zaliczenia tego okresu do zatrudnienia w szczególnych warunkach, wymaganego do wcześniejszej emerytury, to jednak zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że sytuacja taka jak powołanym wyroku zaistniała w rozpatrywanym stanie faktycznym. Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że na gruncie sprawy niniejszej nie można wysnuć wniosku, iż wnioskodawca mógł wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy łącznie różne rodzaje pracy w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A stanowiącym załączniku do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, skoro de facto sporą część jego pracy zajmowały inne czynności, tj. stricte monterskie, a zatem demontaż (rozbiórka) starych rurociągów montaż nowych,

ich przygotowanie pod spawanie, które to prace nie zostały wymienione w wykazie A z ww. rozporządzenia, a nadto nie odbywały się stale w warunkach szkodliwych, pozwalających na zakwalifikowanie ich jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych (w głębokich wykopach tudzież na wysokości, czego usiłował dowieść apelujący).

Zapetrywania Sądu Apelacyjnego na wynik i ocenę postępowania dowodowego przed Sądem pierwszej instancji nie zmieniły złożone już na etapie postępowania apelacyjnego zeznania świadka K. B., który zeznał, że w spornych okresach pracował z wnioskodawcą we wszystkich trzech firmach przy montażu rurociągów, a które to prace przeważnie odbywały się w wykopach na głębokościach 3-5 metrów, ewentualnie, gdy rurociąg szedł estakadą – na wysokości 5-8 metrów. Wedle zeznań ww. świadka wraz z odwołującym poza powyższymi zadaniami nie wykonywali innych czynności, w tym rozbiórkowych oraz montażowych przy rurociągach na poziomie „zero”, gdzie pobierali wyłącznie sprzęt.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zeznania świadka B. zupełnie nie korespondują z omówionym wyżej osobowym materiałem dowodowym, na podstawie którego wyrokował Sąd pierwszej instancji, pozostając w sprzeczności nawet z zeznaniami samego wnioskodawcy (wyżej przytoczonymi). Ponadto, godzi się zauważyć, iż zeznania te nie miały charakteru swobodnej, spontanicznej wypowiedzi. Przeciwnie – wypowiedzi w/w świadka były formułowane nad wyraz konkretnie i rzeczowo, do tego stopnia, że jest mało prawdopodobnym, aby świadek w wieku ponad 60 lat, tak drobniawczo wręcz pamiętał okoliczności pracy z wnioskodawcą mającej miejsce wiele lat wcześniej. Tym samym, Sąd odwoławczy odmówił zeznaniom świadka K. B. wiarygodności i mocy dowodowej w całości, uznając, iż były one nakierowane wyłącznie osiągnięcie celu procesowego przez apelującego w postaci uwzględnienia przez Sąd Apelacyjny do stażu szczególnego wnioskodawcy spornych okresów niezaliczonych przez ZUS oraz przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury.

Tym samym, oznacza to, że skarżący nie udowodnił, że w okresach: od 13 maja 1985 r. do 14 sierpnia 1985 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W., od 15 sierpnia 1985 r. do 30 kwietnia 1986 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W., od 1 maja 1986 r. do 9 listopada 1990 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W., od 18 marca 1991 r. do 5 września 1992 r. w (...) Sp. z o.o. w W., od 1 czerwca 1994 r. do 31 lipca 1995 r. w PZ (...) w W. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, osiągając wymagane 15 lat stażu szczególnego.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd odwoławczy skonkludował, iż Sąd Okręgowy nie naruszając reguły swobodnej oceny dowodów prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie, a następnie właściwie zastosował powołane przepisy prawa materialnego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego ubezpieczony nie wykazał, że spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do wcześniej emerytury na mocy art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a zatem zaskarżony wyrok odpowiada prawu i nie wzruszają go zarzuty apelacji.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 385 k.p.c., orzeczono o oddaleniu apelacji wnioskodawcy.